

ENDYMION

DAN SIMMONS

PŘEKLAD
PETR KOTRLE

ARGO

TRITON

Dan Simmons
Endymion

Z anglického originálu Endymion, vydaného
nakladatelstvím Bantam Spectra v New Yorku roku 1997,
přeložil Petr Kotrle.

Obálka Gary Ruddell.

Grafická úprava Lukáš Tuma.

Sazba Petr Teichmann.

Jazykový redaktor Filip Krajník.

Jazyková korektura Mirka Jarotková.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2019 vydala nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 4177. publikaci, 109. svazek edice Fantastika,

a Stanislav Juhaňák – Triton,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

www.tridistri.cz,

jako svou 2562. publikaci, 613. svazek v edici Trifid.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání druhé, v nakladatelstvích Argo a Triton první.

ISBN 978-80-257-3074-4 (ARGO)

ISBN 978-80-7553-769-0 (Stanislav Juhaňák – TRITON)

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice.

tel. 226 519 400, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetových knihkupectvích

www.kosmas.cz a www.tridistri.cz

JEDNA

Tento text čtete ze špatného důvodu.

Jestli jej čtete proto, abyste zjistili, jaké to je milovat mesiáše – *našeho* mesiáše –, neměli byste číst dál, protože v tom případě jste o málo víc než voyeuři.

Jestli jej čtete proto, že jste fanoušci *Zpěvů* napsaných starým básníkem a užíváte se zvědavostí, jak žili hyperionští poutníci dál, čeká vás zklamání. U většiny nevím, co se s nimi stalo. Žili a zemřeli bezmála o tři století dřív, než jsem se narodil.

Jestli jej čtete proto, že chcete lépe pochopit poselství Té, která učí, budete zklamáni také. Příznávám, že mě zajímala víc jako žena než jako učitelka mesiáše.

A konečně, jestli jej čtete proto, že vás zajímá *její* osud nebo dokonce *můj*, čtete nesprávný dokument. Může se sice zdát, že osudy nás obou nemohou být jasnější, ale nebyl jsem s ní, když se ten její odvíjel, a můj zatím, když píšu tato slova, čeká na poslední dějství.

Vlastně je pro mě překvapení, že to vůbec čtete. Ale nebylo by to poprvé, kdy mě vývoj událostí překvapil. Posledních několik let přineslo jednu nepravděpodobnost za druhou, a každá byla ještě úžasnější a zdánlivě nevyhnutelnější než ta před ní. Důvodem, proč toto píšu, je to, že se o tyto vzpomínky chci podělit. Tím, co mě motivuje, možná dokonce ani není snaha se podělit – když vím, že dokument, který vytvářím, téměř jistě nikdo nikdy nenajde –, ale jen sepsat sled událostí, abych si je mohl utřídit v hlavě.

„Jak mám vědět, co si myslím, dokud nevidím, co říkám?“ napsal nějaký autor z období před Hidžrou. Přesně tak. Musím tyto věci *vidět*, abych věděl, co si o nich myslet. Musím vidět události vyvedené inkoustem a emoce vytištěné, abych uvěřil, že se skutečně staly a zasáhly mě.

Pokud tento text čtete ze stejného důvodu, proč ho píšu – odhalit v chaosu posledních let nějakou souvislost, dát nějaký řád v podstatě nahodilému sledu událostí, které ovládaly naše životy v uplynulých

standardních desetiletích –, tak ho možná nakonec čtete z toho správného důvodu.

Čím začít? Možná rozsudkem smrti. Jenže jakým – mým rozsudkem smrti, nebo jejím? A jestli mým, tak kterým? Dá se vybírat z několika. Možná je správný tenhle poslední. Začnu tedy od konce.

Tato slova píšu ve schrödingerovské kočičí krabici na vysoké oběžné dráze kolem planety Armaghast, izolované v karanténě. Ta kočičí krabice je spíš hladký ovoid než krabice, o rozměrech pouhých šest krát tři metry. Až do konce mého života to bude celý můj svět. Většinu vnitřku mého světa tvoří spartánská cela, v níž se nachází zařízení na recyklaci vzduchu a odpadních produktů, které funguje jako černá skříňka, moje lůžko, syn-
tezátor potravy, úzký pult, který používám k jídlu i jako psací stůl, a konečně záchodová mísa, umyvadlo a sprcha, které ze slušnosti, jejíž smysl mi uniká, odděluje od zbytku přepážka z vláknitého plastiku. Nikdo mě sem nikdy nepřijde navštívit, takže představa soukromí působí jako nani-
covatý žert.

Mám psací desku a stylus. Každou stránku po dokončení vytisknu na mikropergamen vytvářený recyklátorem. Pomalé hromadění tenoučkých stránek představuje jedinou viditelnou změnu, ke které v mém prostředí ze dne na den dochází.

Ampuli s jedovatým plynem není vidět. Je zabudovaná do staticko-dynamického pláště kočičí krabice a napojená na filtraci vzduchu takovým způsobem, že pokus o manipulaci by kyanid uvolnil, stejně jako každá snaha o narušení pláště jako takového. Detektor radiace, časový spínač a radioaktivní izotop jsou také zapuštěny do spoutané energie pláště. Netuším, kdy nahodilý časový spínač aktivuje detektor. Netuším, kdy stejný prvek náhodného načasování odsune olovo, jež stíní maličký izotop. Netuším, kdy izotop uvolní částici.

Ale v okamžiku, kdy ji uvolní, poznám, že detektor je aktivován. Sekundu nebo dvě předtím, než mě plyn zabije, by vzduch měl být cítit po hořkých mandlích.

Doufám, že to nebude víc než sekunda nebo dvě.

Podle dávné záhady kvantové fyziky teď v podstatě nejsem živý ani mrtvý. Nacházím se v podmíněném stavu překrývajících se pravděpodobnostních vln, který byl kdysi v Schrödingerově myšlenkovém experimentu vyhrazen kočce. Jelikož trup kočičí krabice tvoří o málo víc než pozicně

fixovaná energie připravená při sebemenším narušení explodovat, nikdo se nikdy nepodívá dovnitř, aby zjistil, jestli jsem živý, nebo mrtvý. Teoreticky nenese za mou popravu nikdo přímou odpovědnost, neboť neměnné zákony kvantové teorie mě mezi jednotlivými mikrosekundami omilostňují nebo odsuzují. Pozorovatelé neexistují.

Ale *já* jsem pozorovatel. *Já* čekám na tento konkrétní kolaps pravděpodobnostních vln s pocitem, který o něco přesahuje nestranné zaujetí. *Já* chvíli poté, co kyanid začne syčet, ale předtím, než pronikne do mých plic, srdce a mozku, zjistím, pro jakou variantu se vesmír rozhodl.

Přínejmenším pokud jde o mne. Což je ve své podstatě jediný aspekt vesmírného rozhodování, který většinu z nás zajímá.

Než se tak stane, jím, spím, vyprazdňuji se, dýchám a absolvuji kompletní každodenní rituál nanejvýš zapomenutelných úkonů. Je to ironické, protože momentálně žiju – pokud „žiju“ je to správné slovo – jen proto, abych vzpomínal. A psal o tom, na co si vzpomenu.

Jestli čtete tento text, téměř jistě jej čtete ze špatného důvodu. Ale jako u mnoha věcí v našich životech, důvod, proč něco děláme, není důležitý. To, co zůstává, je fakt *dělání*. Důležitá nakonec zůstávají jen neměnná fakta, že *já* jsem to napsal a vy to čtete.

Čím začít? Od ní? Ona je ten, o kom chcete číst, a jediná osoba v mém životě, na kterou chci vzpomínat víc než na všechno a všechny jiné. Ale možná bych měl začít událostmi, které mne k ní přivedly, a potom přes velkou část této galaxie – a nejen jí – sem.

Myslím, že začnu od začátku – svým rozsudkem smrti.

DVA

Jmenuji se Raul Endymion. Mé křestní jméno se rýmuje se jménem Paul. Narodil jsem se na planetě Hyperion v roce 693 p. z. l. našeho lokálního kalendáře, případně Léta Páně 3099 podle předhidžrového kalendáře, nebo podle toho, jak v éře Paxu počítá čas většina z nás, 247 let po Zhroucení.

Když jsem putoval s Tou, která učí, říkalo se o mně, že jsem byl pastýř, a byla to pravda. Skoro. Moje rodina se živila jako kočovní pastýři na vřesovištích a loukách v nejdlehljších oblastech světadílu Orel, kde jsem vyrostl, a jako mladý jsem se o ovce někdy staral. Na ty klidné noci pod hvězdnou oblohou Hyperionu vzpomínám jako na příjemné časy. Když mi bylo šestnáct (podle hyperionského kalendáře), utekl jsem z domova a nastoupil jsem jako voják do domobrany ovládané Paxem. Většinu těch tří let si pamatuju jen jako tupou nudnou rutinu, v níž nepříjemnou výjimku tvořily čtyři měsíce, kdy mě poslali na šelfový ledovec Dráp, abych při povstání na Medvědicí bojoval s původními obyvateli. Když mě pak z domobrany propustili, pracoval jsem jako vyhazovač a blackjackový krupiéř v jednom drsnějším kasinu na Devíticase kočce, přes dvě období dešťů jsem dělal kapitána říčního člunu na horním toku Kansu a pak jsem se někde na Zobáku učil na zahradníka u zahradního architekta Avrola Humea. Ale když nadešel čas sepsat dřívější povolání nejbližšího stoupence Té, která učí, „pastýř“ nejspíš znělo jejím kronikářům líp. „Pastýř“ zní hezky biblicky.

Nebráním se označení pastýře. Ale v tomto příběhu budu vystupovat jako pastýř, jehož stádo tvořila jedna nekonečně důležitá ovečka. A spíš jsem ji ztratil, než našel. V době, kdy se můj život navždy změnil, a kdy začíná tento příběh, mi bylo dvacet sedm let. Na to, že jsem se narodil na Hyperionu, jsem byl vysoký, ale jinak na mně byla zvláštní v podstatě jen tloušťka mozolů na ruce a záliba v bláznivých nápadech. Pracoval jsem tenkrát jako průvodce lovců v mokřinách nad zátokou Toschahi, sto kilometrů na sever od Port Romance. V oné fázi života už jsem věděl něco

málo o sexu a hodně o zbraních, poznal jsem na vlastní kůži, jakou moc má v lidských záležitostech chamtivost, naučil jsem se, jak využívat pěsti a špetku důvtipu k tomu, abych přežil, zajímal se o spoustu věcí a byl si jistý jedině tím, že zbytek mého života s největší pravděpodobností nebude skýtat žádná velká překvapení.

Byl jsem idiot.

Většina toho, čím jsem tenkrát na podzim osmadvacátého roku svého života byl, se dá vykreslit v negativech. Ještě nikdy jsem neopustil Hyperion a nikdy mě nenapadlo, že bych mohl odletět někam jinam. Samozřejmě jsem byl v církevních katedrálách; dokonce i do odlehlých oblastí, kam má rodina uprchla před sto lety po vyplenění města Endymion, pronikl Pax svým civilizačním vlivem – ale katechismus ani kříž mě neoslovily. Poznal jsem ženy, ale nikdy jsem nebyl zamilovaný. Kromě toho, co mě naučila babička, jsem byl pánem svého vzdělání sám a získával jsem je z knih. Četl jsem hltavě. V sedmadvaceti jsem si myslel, že vím všechno.

Nevěděl jsem nic.

Tak se stalo, že z kraje podzimu osmadvacátého roku svého života, spokojený ve své nevědomosti a pevně přesvědčený, že nic důležitého se nikdy nezmění, jsem udělal něco, čím si vysloužím trest smrti a začnu doopravdy žít.

Mokřiny nad zátokou Toschahi jsou nebezpečné a nezdravé místo, které vypadalo stejně už dávno před Zhroucením, ale kvůli kachnám tam každý rok přijíždějí stovky zámožných lovců – často z jiných planet. Většina prvních jedinců zahynula krátce po regeneraci a vypuštění z rozsévacích lodí před sedmi stoletími, protože se buď nedokázali přizpůsobit podnebí Hyperionu, nebo se stali obětí původních predátorů, ale v mokřinách na sever od centrální části Orla několik kachen přežilo. Lovci přijížděli. A já jim dělal průvodce.

Čtyři jsme využívali jako základnu opuštěnou plantáž vláknoplastu vybudovanou na úzkém poloostrovku z jílovité břidlice a bahna mezi mokřinami a jedním přítokem řeky Kans. Ostatní tři průvodci se zaměřovali na rybaření a lov velké zvěře, ale v období kachen jsem měl plantáž a většinu mokřin pro sebe. Mokřiny byly polotropická bažinatá oblast pokrytá z větší části houštinami chalmy, lesy kaskádových stromů a v kamenitých oblastech nad údolní nivou skupinami prométheovníků patřících spíš do mírného pásu, ale ve svěžím, suchém a chladivém období na

začátku podzimu se tam kachny zastavovaly při tahu z jižních ostrovů k jezerům v nejodlehlejších částech Perutové planiny.

Čtyři „lovce“ jsem probudil hodinu a půl před úsvitem. Nachystal jsem jim k snídani šunku, toasty a kávu, ale čtveřice obézních byznysmenů to zhltna s bručením a nadávkami. Musel jsem jim připomenout, aby si zkontrolovali a vyčistili zbraně: tři měli brokovnice, čtvrtý byl takový pitomec, že si s sebou vzal starodávnou energetickou pušku. Nechal jsem je reptat a jíst, sám jsem vyšel za boudu a sedl jsem si s Izzy, fenou labradorského retrívra, kterou jsem měl od doby, co byla štěně. Izzy věděla, že jdeme na lov, a musel jsem ji hladit po hlavě a po krku, abych ji uklidnil.

Když jsme zarostlou plantáž opustili a vypluli na pramici odstrkované bidlem, začínalo svítat. Tmavými tunely větví a nad stromy bylo vidět, jak vzduchem poletuje zářivé chmýří. Lovci – pánové Rolman, Herrig, Rushomin a Poneascu – seděli na lavicích vepředu, já jsem nás odrážel bidlem. Mezi mnou a Izzy se vršila hromada plovoucích skryšů; na oblých dnech kotoučů se ještě dala rozeznat hrubá struktura lusků vláknoplastu. Rolman a Herrig na sobě měli ponča z drahé chameleonské látky, ale polymer aktivovali, až když jsme byli hluboko v bažině. Když jsme se přiblížili ke sladkovodním mokřinám, kde měly být kachny, požádal jsem je, aby přestali mluvit tak nahlas. Všichni čtyři mě probodli očima, ale ztišili hlasy a potom se odmlčeli úplně.

Když jsem pramici zastavil na okraji lovné bažiny a spustil na vodu jejich skryše, světla bylo už tolik, že se skoro dalo číst. Povytl jsem si notně zalátaný nepromokavý oděv a vklouzl jsem do vody. Sahala mi po prsa. Izzy se vyklonila přes bok pramice. Oči jí zářily, ale dal jsem jí rukou znamení, aby neskákala do vody. Zachvěla se, ale znovu si sedla.

„Dejte mi zbraň, prosím,“ vybídl jsem prvního, pana Poneasca. Sváteční lovci měli dost problémů, aby při přelézání do malých plovoucích skryšů udrželi rovnováhu. Nevěřil jsem jim natolik, abych jim nechal brokovnice. Už předtím jsem je požádal, aby vyprázdnili nábojovou komoru a zbraň zajistili, ale když mi Poneascu podal svou pušku, komorový indikátor červeně signalizoval nabitý stav a zbraň byla odjištěná. Vyhodil jsem náboj z komory, zajistil zbraň, uložil ji do nepromokavého pouzdra na ramenu a podržel jsem plovoucí skryš, aby do ní zavalitý muž mohl z pramice přestoupit.

„Hned se vrátím,“ řekl jsem tiše zbývajícím třem a začal jsem se brodit vějířovitými chalmami. Skryš jsem táhl na popruhu za sebou. Mohl jsem

lovce nechat, aby pomocí bidel dopravili svou plovoucí skrýš na místo, které si sami vyberou, jenže bažina byla plná cyst tekoucího bahna, které by do sebe vtáhly bidlo i toho, kdo s ním manipuluje, žila v ní upíří klíš-tata o velikosti balonků plných krve, která s oblibou seskakovala z větví na všechno, co se pohybuje, zdobily ji visící užovky, které pro neopatrné zra-ky vypadaly k nerozeznání od chalmových listů, a hemžila se agresivními gary, kteří člověku dokázali prokousnout prst. Návštěvníci, kteří tam byli poprvé, mohli narazit i na další překvapení. Navíc jsem ze zkušenosti vě-děl, že většina těchto svátečních lovců by si pro svou skrýš našla takové místo, že jakmile by se objevilo první hejno kachen, ocitli by se akorát pod vzájemnou palbou. Mým úkolem bylo tomu zabránit.

Poneasca jsem zaparkoval do zákrytu ve spleti vějířovitých listů, kde se mu od jižního nánosu bahna otevíral dobrý výhled na největší volnou vodní plochu, ukázal jsem mu, kam umístím ostatní plovoucí skrýše, řekl jsem mu, aby se škvírou v plátnu díval ven a nestřílel, dokud nebudou všichni na svých místech, a pak jsem se vrátil pro zbývající tři. Rushomi-na jsem odtáhl asi dvacet metrů napravo od prvního lovce, Rolmanovi jsem našel dobré místočko blíž k zálivu a vrátil jsem se pro chláпка s tou pitomou energetickou zbraní, pana Herriga.

Slunce mělo vyjít za deset minut.

„To je kurva dost, že sis na mě vzpomněl,“ vyštěkl tloušťk, když jsem k němu přebrodil zpátky. Už přešel do své skrýše; kalhoty z chameleonské látky měl mokré. Bublíny metanu mezi pramicí a ústím zálivu signalizova-ly velkou bahenní cystu, takže jsem to pokaždé musel vzít kolem nánosu.

„Neplatíme ti za to, abys náš čas takhle proflákal,“ zabručel přes tlustý doutník v ústech.

Přikývl jsem, zvedl jsem ruku, vyškulbl jsem mu zapálený doutník ze sevřených zubů a zahodil jsem ho směrem od cysty. Měli jsme štěstí, že se bubliny nevznítily. „Kačeny vycítí kouř,“ vysvětlil jsem mu. Jeho široce otevřených úst a rudnoucího obličej je jsem si nevsímal.

Navlékl jsem si popruh a odtáhl jsem jeho skrýš do volné bažiny. Hru-dí jsem si razil cestu červenooranžovými řasami, které od mého poslední-ho průchodu znovu pokryly hladinu.

Pan Herrig si hrál se svou drahou, nesmyslnou energetickou puškou a probodával mě pohledem. „Dávej si majzla na hubu, mladej, nebo to kurva udělám za tebe,“ prohlásil. Pončo a loveckou blůzu z chameleonské látky měl rozhalené dost, abych zahlédl odlesk zlatého dvojitého kříže

Paxu, který měl pověšený na krku, a rudého lemu skutečného kruciformu v horní části jeho hrudi. Pan Herrig byl znovuzrozený křesťan.

Neřekl jsem nic, dokud jsem jeho plovoucí skryš nedopravil na místo nalevo od zálivu. Všichni tihle čtyři machři teď mohli střílet směrem na vodu bez nebezpečí, že trefí jeden druhého. „Roztáhněte látku a dívejte se ven škvírou,“ řekl jsem, odvázal jsem lano od popruhu a omotal je kolem chalmového kořene.

Pan Herrig vydal jakýsi zvuk, ale maskování nechal smotané na prutech kopulovité kostry.

„Počkejte se střílením, než rozmístím vábničky,“ řekl jsem. Ukázal jsem mu pozice ostatních lovců. „A nestřílejte směrem k zálivu. Tam budu s pramicí já.“

Pan Herrig neodpověděl.

Pokrčil jsem rameny a přebrodiv jsem zpátky k pramici. Izzy seděla tam, kde jsem jí přikázal zůstat, ale podle napnutých svalů a třpytu v očích jsem poznal, že v duchu poskakuje jako štěně. Pohládl jsem ji na šíji, ale do pramice jsem nevezl. „Už jenom pár minut, holka,“ zašeptal jsem. Vysvobozená z příkazu zůstaň přeběhla na před a já jsem začal pramicí táhnout k zálivu.

Jak předjitřní svit sílil v mléčný jas, zářivé chmýří bylo to tam a nebeské stopy meteorických spršek se vytrácely. Symfonii hmyzích zvuků a skřehotání obojnatců na pobřežních nánosech střídal ranní zpěv ptáků a občasné zakuňkání gara nafukujícího soubojový vak. Obloha na východě přecházela do denní lazuritové modři.

Odtáhl jsem pramicí pod listy, pokynul jsem Izzy, aby zůstala na přídí, a zpod lavic jsem vytáhl čtyři vábničky. Břeh v těchto místech lemovala vrstvička ledu, ale střed bažiny byl volný. Začal jsem vábničky rozmísťovat. Při odchodu jsem každou aktivoval. Voda mi nikdy nedosáhla výš než po prsa.

Sotva jsem se vrátil na pramicí a lehl si pod příkrov vějířovitých listů vedle Izzy, přiletěly kachny. Izzy je uslyšela jako první. Celá ztuhla a zvedla čenich, jako by je věřila ve vzduchu. O sekundu později se ozval šum křídel. Předklonil jsem se a vyhlédl jsem křehkou vegetací ven.

Uprostřed vodní plochy plavaly vábničky a zobákem si čistily peří. Jedna z nich prohnula krk a zavolala právě ve chvíli, kdy se kachny vynořily nad linií stromů na jihu. Od útvaru se oddělily tři kachny, roztáhly křídla, aby zpomalily, a jako po neviditelných kolejkách sklouzly k bažině.

Cítil jsem vzrušení, které se mě v takových okamžicích zmocňuje po každé: sevře se mi hrdlo a srdce se rozbuší, načež jako by se na chvílku zastavilo, aby jím nakonec projela zřetelná bolest. Většinu života jsem strávil pozorováním přírody v odlehlých oblastech, ale setkání s takovou krásou po každé zasáhlo něco tak hluboko ve mně, že jsem to nedokázal vyjádřit slovy. Izzy vedle mě byla tichá a nehybná jako socha z ebenu.

Pak začala střelba. Tři muži s brokovnicemi spustili najednou a pálili tak rychle, jak jen stačili vyhadzovat nábojnice. Vzduch nad bažinou prořízl paprsek z energetické pušky, úzký proužek fialového světla, který bylo v ranní mlze jasně vidět.

První kachna musela dostat zásah dvěma nebo třemi salvami broků najednou: rozlétla se v explozi peří a vnitřností. Druhá složila křídla a přešla do pádu, zbavená veškeré elegance a krásy. Třetí kachna unikla manévrem doprava, těsně nad vodou se vzpamatovala a zamávala křídly, aby nabrala výšku. Energetický paprsek ji pronásledoval a krájel listí a větve jako nesyšná kosa. Brokovnice znovu zaburácely, ale kachna jako by očekávala, kam budou mířit. Pták se střemhlav spustil k jezeru, ostře zatočil doprava a zamířil přímo k zálivu.

Přímo k Izzy a ke mně.

Nemohl letět víc než dva metry nad vodou. Mocně mával křídly, celým tělem soustředěný na únik, a já si uvědomil, že chce proletět pod stromy, přímo přes ústí zálivu. Přestože se během své neobvyklé trajektorie letu dostal přímo mezi několik palebných postavení, všichni čtyři muži stříleli dál, jakoby nic.

Pravou nohou jsem pramici vystrčil z větví, které ji maskovaly. „Nestřílet!“ zakřičel jsem velitelským hlasem, který jsem si osvojil během krátké kariéry četaře domobrany. Dva z mužů poslechli. Jedna brokovnice a energetická puška pálily dál. Kachna při průletu metr nalevo od pramice ani na okamžik neztratila hlavu.

Když se pták se zamáváním křídel mihl nízko kolem nás, Izzy se zachvěla a jakoby údivem otevřela tlamu ještě víc. Brokovnice už nevystřelila, ale viděl jsem, jak fialový paprsek projíždí stoupající mlhou směrem k nám. Vykřikl jsem a stáhl Izzy dolů mezi lavice.

Kachna unikla tunelem chalmových větví za námi a začala nabírat výšku. Ze vzduchu najednou zavanul ozón a nad záďí ložky se mihla dokonale rovná ohnivá přímka. Plácl jsem sebou na dno pramice, Izzy jsem popadl za obojek a přitáhl si ji blíž.

Fialový paprsek minul mé skrčené prsty a obojek Izzy o milimetr. V jejích očích jsem zahlédl kratičkový zákmit tázavého pohledu. Potom se Izzy pokusila položit mi hlavu na hrud', jak to dělávala jako štěně, když se za něco kála. Při tom pohybu se její hlava a část krku nad obojkem oddělily od těla a s tichým šplouchnutím přepadly přes bok. Dál jsem držel obojek a měl jsem na sobě její tíhu, na prsou jsem cítil chvění jejích předních tlapek. Potom se po mně rozstříkla krev z tepen na čistě uříznutém krku. Odkulil jsem se stranou a bezhlavé tělo svého psa zmítané v křečích jsem od sebe odstrčil. Její krev byla teplá a měla měděnou chuť.

Potom energetický paprsek přejel zase zpátky, metr od pramice uřízl od kmene těžkou chalmovou větev a zhasl, jako by nikdy neexistoval.

Posadil jsem se a zadíval se přes vodu na pana Herriga. Tlouštíček si zapaloval doutník; energetická puška mu ležela na klíně. Kouř z jeho doutníku se mísil s pramínky mlhy, které z mokřiny stále vystupovaly.

Sklouzl jsem přes bok pramice po prsa do vody a začal jsem se brodit k panu Herrigovi. Kolem mě ještě vířila Izzyina krev.

Když jsem se přiblížil, pan Herrig zvedl energetickou pušku a podržel si ji na prsou tak, že mířila šikmo vzhůru. Promluvil přes doutník sevřený mezi zuby. „Tak co, dojdeš mi pro moje kachny, nebo je tam necháš plavat, dokud nes–“

Jakmile jsem se ocitl na dosah, chytil jsem levou rukou tlouštíčkovou chameleonské pončo a škulb jsem jím dopředu. Pokusil se zvednout energetickou pušku, ale pravou rukou jsem mu ji vzal a zahodil ji daleko do močálu. Pan Herrig něco zakřičel a nechal doutník vypadnout do plovoucí skryše, načež jsem ho stáhl ze stoličky do vody. Když pak vyplaval a začal prskat řasy, jednu jsem mu vyšil, pořádnou, přímo do huby. Několik jeho zubů křuplo a já cítil, jak se mi na kloubech prstů trhá kůže. V dalším okamžiku tlouštíček odletěl dozadu. S tupou ránou narazil hlavou do konstrukce plovoucí skryše a znovu se potopil.

Počkal jsem, až jeho oplácený obličej znovu vyplave na hladinu jako břicho mrtvé ryby, a když se tak stalo, podržel jsem ho pod vodou. Pozoroval jsem, jak k hladině stoupají bublinky, jeho paže bezmocně mávají a tlusté ruce mi marně buší do zápěstí. Ostatní tři lovci spustili ze svých stanovišť v bažině křik. Nevšímal jsem si jich.

Když panu Herrigovi ruce klesly podél těla a proud bublin výrazně zeslábl, pustil jsem ho a couvl od něho. V první chvíli jsem si myslel, že nevyplave, ale potom se prudce vynořil a chytil se okraje plovoucí skryše.